

Nouzovský žurnál

1
2001

Ve víru velkoměsta 2

Slonova výprava do Prahy

Hory v Nouzově? 4

Nouzov a okolí rájem zimních sportů

Lyžování na Jedlově 5

Zimní tábor na Tolštejně

Celotáborové hry (5) 8

Seriál o zákulisi celotáborových her

Jak nepostavit vor 11

Neúspěšná stavba voru v Klavarech roku 1984

Poslední strana 12

Informace, slavné výroky a fotografie

27. ledna byli Průzkumníci v Praze. Navštívili Náprstkovo muzeum, Svatovítskou katedrálu, muzeum hraček a při návratu ještě stihli shlédnout na Staroměstském náměstí průvod kapel s maskami (obrázek nahoře).

Dá se na Nouzově lyžovat? Když je počasí jako na obrázku vpravo, jde to skvěle.

Od 4. do 10. března se konal již 3. zimní tábor Průzkumníku na Tolštejně v Lužických horách. Navzdory letošní zimě si i lyžaři přišli na své. Na obrázcích dole jsou zříceniny hradu Tolštejn a prudký výstup na Jedlovou.

VE VÍRU VELKOMĚSTA

Na 27. ledna 2001 připravil Slon výpravu do Prahy. Byla to první výprava mimo Kolín ve 21. století, což není podstatné, ale také to byla první výprava, na které se objevili členové nejmladší družiny Štěnata. Tato družina má jinak svoje samostatné výpravy, protože jejími členy jsou prvňáčkové a běžné výpravy by pro ně byly příliš náročné.

Jak už to tradičně u výprav do Prahy bývá, objevili se zde i někteří takyčelnové, kteří se na výpravě neukáží, jak je rok dlouhý. Některá starší děvčata dokonce nasadila make up, obávanou to zbraň. Není však jasně, proti komu.

Expres Šohaj ze Zlína má 10 minut zpoždění. Slon rozdává všem kartičky, na kterých je napsáno:

*Jsem členem T. K. Průzkumník Kolín
a jsme zde s naším klubem na výletě.*

ZTRATIL(A) JSEM SE.

*Mohl(a) byste informovat prosím mého
vedoucího na tomto telefonním čísle*

+420 (602) xx xx xx

Slon myslel opravdu na všechno. U protějšího nástupiště zastavuje nová patrová souprava ve směru do Pardubic. Slon navádí Krtka, aby šel do tohoto vlaku, zavřel za sebou dveře a nějakou dobu tam počkal. Krtkovi se ale nechtělo zkoušet, jestli kartička bude fungovat i v Pardubicích.

To už přijíždí expres Šohaj a Průzkumníci nastupují. Vlak je poměrně plný, takže mnozí obsazují uličku. Cesta do Prahy probíhá bez problémů, takže za necelou hodinu vystupují na pražském hlavním nádraží a vydávají se na Václavské náměstí.

Tato výprava je pojata především jako vlastivědně poznávací. První zastávka je na Václavském náměstí u svatého Václava.

„Kdo oběhne sochu, bude mít štěstí,

Hranolky od McDonalda a svačinky od maminky

ti,“ hlásí Lucie a dává se do běhu.

Ostatní dav ji až na pár rozumných výjimek následuje. Slon všechny předběhl a volá:

„Štěstí má jenom ten, kdo doběhne první.“

Následuje návštěva Náprstkova muzea. Slon plný odhodlání zajistit maximální slevu vyrazí do pokladny. Po počátečních dohadech se mu díky mezinárodnímu průkazu učitele daří přesvědčit pokladní, že přijel školní zájezd. Sleva je značná.

Znalci vědí, že v Náprstkově muzeu se nachází rozsáhlá sbírka předmětů ze života amerických indiánů i australských a oceánských domorodců. Navíc je zde výstava o afrických kmenech.

„Hele, předchůdce mobilního telefonu,“ ukazuje Šedá přenosný bubínek určený k dálkovému přenosu zpráv.

Mnozí návštěvou muzea načerpali nové vědomosti, což se však nedalo říci úplně o všech.

„Jak se jmenuje indiánský stan?“ zkouší Lucie malou Lucku.

„Í tý,“ hlásí Lucka zkušeně.

Po prohlídce muzea se Průzkumníci přesouvají na Karlův most. Tam je vše při starém. Sem tam nějaký umělec ať už hudebního nebo malířského řemesla (úroveň nehodnoťme) a hlavně houfy cizinců. Průzkumníci se přesouvají na Malou Stranu a zastavují se před McDonaldem.

„Maj tam něco za 5 korun?“ ptá se naivně Puk.

Ti, co na to mají, jdou dovnitř, ti, co na to nemají, nebo nejsou ochotni za to dát, vybalují vlastní svačiny.

„To jsou pamětihodnosti,“ provokuje Slon ostatní právě zakoupenými hranolky. Hned má spoustu kamarádů.

Po posílnění následuje stoupaní na Pražský hrad. Před hlavní bránou provádí Slon instruktáž.

„Tohleto je co?“

„Pražský hrad,“ odpovídají děti.

Karlův most

Nikča si sahá pro štěstí

Na Pražském hradě

„Teď půjdeme dovnitř a když potkáme pana prezidenta, tak uděláme co?“

„Pozdravíme ho,“ odpovídají slušně vychované děti.

Nejdříve se podívali na výměnu stráží a pak už zamířili k chrámu svatého Víta. Prohlédli si vnitřek chrámu včetně královské hrobky (opět maximální sleva pro školní zájezd). Potkávají několik skupin podivně postrojených lidí. Například jedna skupinka vypadá jako Napoleonovi vojáci, kteří se právě vrátili od Waterloo (svědčily o tom různé krvavé rány na obličejích). Slo-novi to nedá a zkouší zjistit o co jde. Dalo mu to trochu práci, protože to byli cizinci, ale dozvěděl se, že se odpoledne koná průvod masek a hudby přes Karlův most na Staroměstské náměstí. Tam mají Průzkumníci také namířeno, takže možná něco uvidí.

Teď je ale na řadě hlavní tahák dne, Muzeum hraček. Jsou zde k vidění různé mechanické hračky z 19. a 20. století, plechové modely autíček, vláček, letadel, pohybující se medvídci a také celé patro panenek, aby si i holčičky přišly na své.

Po prohlídce muzea odcházejí Průzkumníci na Staroměstské náměstí. Slon měl původně v plánu orloj, ale tam už bylo plno a průvod masek byl v plném proudu. Průzkumníci se přidali k davu a sledovali průběh akce. A bylo na co se dívat. Šlo vlastně většinou o všelijak postrojené kapely především z Německa, Rakouska, Švýcarska, Holandska a Francie, které vyhrávaly světové hity v úpravách pro spousty bicích a dechových nástrojů. Občas se objevily masky, které na nic nehrály, ale něco předváděly nebo rozdávaly. To bylo něco pro Slona. Začal děti dirigovat, kdy mají jásat, a snaha vzápětí začala přinášet první ovoce, vlastně bonbony. Některé masky však byly i nebezpečné. Jedna tančící maska si odvedla bez varování jednu slečnu s sebou.

„Já jsem to měl na ty kartičky asi napsat i německy,“ uvažuje Slon.

O malé děti ale nebyl zájem.

„Děti, máváme!“ povzbuzuje Slon pokaždé, když jde v průvodu někdo s něčím, co připomíná nějaké zavazadlo a mohlo by skrývat něco zajímavého k rozdávání.

Lidé okolo se baví. Teď se k tomu nachomýtnout televize, tak by měla něco zajímavého do zpravodajství. Jen tuto teorii začali někteří vedoucí rozebírat nahlas, objevil se v průvodu chlap s kamerou na rameni a přejel postupně jedním záběrem přes rozjásané davy.

„A je to tady,“ těšili se někteří, že budou slavní.

Konečně se uplatní i make up. Vždyť je uvidí miliony lidí. Nakonec neviděly, protože záběr se v televizi neobjevil. Teď se ale všichni radují a Slon upozorňuje na další podezřelé masky, které něco rozhazují. Děti na povel jásají, ale brzo je to přestává bavit.

„Tak tohleto už jsou jenom papírky,“ konstatuje Slon.

Blíží se čas odjezdu, a tak Průzkumníci opouštějí Staroměstské náměstí a jdou na vlak. Na tyto zážitky ale nejspíš nikdo z nich hned tak nezapomene.

Pohybliví medvídci v Muzeu hraček

Některé masky rozdávaly bonbony, některé hrály, některé sypaly jenom papírky

HORY V NOUZOVĚ?

V sobotu 24. února 2001 proběhla spontánní akce, která asi nemá obdoby. Blondák, Tom a Buggy si chtěli vyzkoušet saunu na nouzovském tábořišti v zimě a Sysel s Martinou se chtěly proběhnout na běžkách. Slovo dalo slovo a tato pětice se autem vydala na Nouzov.

Den se opravdu vydařil. Sluníčko, teplota mezi -8 až -12°C , 25 cm kvalitního sněhu jako na horách. Kvůli sněhu ani nebylo kde zaparkovat. Mnozí však takhle krásně zasněžené tábořiště ještě neviděli.

Nejdříve se lyžaři vydali na túru na tábořiště Oregonu. Do Církvice si museli prošlapat stopu sami, pak už byla cesta projatá. Celková délka výpravy byla asi 9 - 12 km (názory se různí). S největší pravděpodobností je to první výprava na běžkách na Nouzově. Nikoli však první lyžování na Nouzově (nepočítáme slavné olympijské hry roku 1999). Je historicky doloženo (Nouzovský Žurnál č. 1 / 94), že na Silvestra roku 1993 předváděli Kuba a Blondák své běžecké umění na louce před srubem na starých dřevěných lyžích (Kuba byl jednoznačně lepší).

Večer následoval další test. Sauna byla roztopena na 120°C . Při okolní teplotě -14°C se zřejmě jedná o rekordní teplotní rozdíl, plných 134°C . Navíc se zdá, že sauna je dobře izolovaná, protože i při této vysoké teplotě uvnitř neroztál sníh na střeše sauny.

Je to opravdu u Nouzova?

Zima jak z pohádky

Vyznavači bílé stopy na tábořišti Oregonu

Třetím testem byla výstavba iglú o výšce 130 cm a průměru podstavy 200 cm zhruba pro 2 až 3 osoby. Přesvědčení nebylo ověřeno.

Všechny tyto testy shrnul Buggy do krátké zprávy, kterou zveřejnil na internetu (čímž mu tímto děkujeme) a připojil následující vědecké poznatky:

- ◆ Sauna se dá dělat i v takové zimě, ovšem je nutné topit co nejdéle.
- ◆ Spát ve srubu se dá nalehko, je však nutné předtím řádně topit a najmout dobrovolníka pro ranní zatopení.
- ◆ Okolní terén je velmi vhodný k provozování lyžařsko-běžeckých sportů.

LYŽOVÁNÍ NA JEDLOVÉ

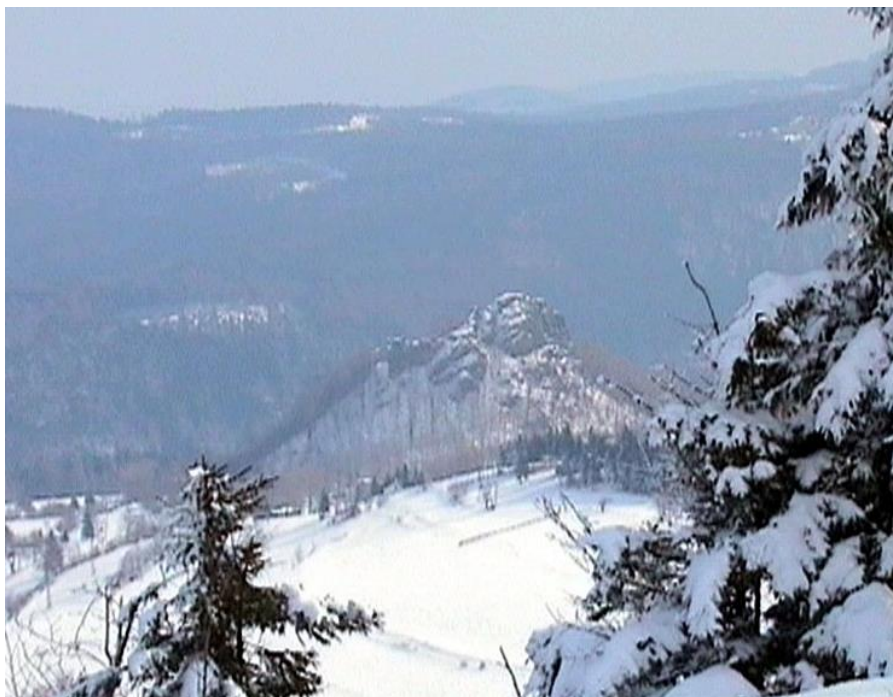
Už potřetí se konal zimní tábor Průzkumníku na Tolštejně. Protože tento tábor probíhá vždy v období jarních prázdnin, vyšel jeho termín pro rok 2001 až na 4. - 10. března. Tento termín nezbuzoval mnoho optimismu, co se sněhu týče. Vedoucí spíš počítali s programem více méně turistickým.

Jenže počasí letošní zimy, to byla spíše loterie. Už začátkem února, kdy obvykle bývá sněhu nejvíce, roztály poslední zbytky sněhu, kterého stejně bylo málo. Už to tedy vypadalo, že chmurné předpovědi se vyplní do puntíku. Vzápětí však přišla sněhová kalami. Sníh byl všude a bylo ho hodně, takže v neděli 4. března v 7 hodin ráno byli Průzkumníci na nádraží vybaveni lyžemi a pekáči, jak se na zimní akci sluší a patří.

V 7:32 se vlak vydává na cestu málem bez Jarušky, kterou na nástupišti zdržovaly upovídáné maminky. Naštěstí se dveře vagonu zavíraly postupně a Jaruška stačila naskočit. Za Velkým Osekem Slonovi zvoní mobil. Jeho otec se ptá, kde jsou doklady od auta. Slon zjišťuje, že je má v kapse, a slibuje, že je nějak dopraví do Kolína. Po chvíli přemýšlení ho napadá spásná myšlenka. Volá Starostovi, který je naštěstí právě na chalupě pod Jedlovou, a navíc se tentýž den odpoledne vrací do Kolína. Domlouvají se, že Slon se staví s doklady u Starosty a on je odveze do Kolína a předá.

„To asi letos nebudeme džípotvat,“ reaguje smutně Sysel na skutečnost, že Starosta právě odjíždí domů.

V Nymburce dochází k malému zpeřčení. Od loňska jezdí tento vlak z Kolína do Ústí nad Labem a v Nymburce se tedy musí přestoupit na jiný vlak do Rumburku. Důvod je celkem jasný, železničáři nemusí přepřahat lokomotivy, motorovou místo elektrické. Ovšem Průzkumníci musí popadnout

Pohled na Tolštejn z Jedlové

všechny své pracně naskládané věci a během pěti minut je přemístít do jiného vagonu. Naštěstí aspoň u stejného nástupiště.

Vlak se vydává na cestu a přichází průvodčí, která na první pohled vypadá docela přísně. Jaruška ukazuje hromadné jízdenky. Slonovi už otrnulo a prokokuje:

„Raději si je pořádně zkontrolujte, jestli náhodou někdo nejede načerno a jestli mají průkazku!“

„Bud' zticha!“ buší do něj Jaruška.

Paní průvodčí má však dobrou náladu, protože Slonovi okamžitě odpovídá:

„Hlavně jestli vy máte doklad, že vám ještě není 26 let.“

„Mám občanku. Snad ...“ znejistěl Slon.

Cesta do hor probíhá v dobré náladě. Už od Mladé Boleslavi sněží a sněhu za okny vlaku přibývá.

V 10 hodin vlak vjíždí do stanice Jedlová. Průzkumníci vystupují a paní průvodčí jim dokonce pomáhá vyložit lyže. Navíc je tu něco, v co někteří tajně doufali. Za stanicí stojí Starosta s bratrem a hlavně s džípem.

„Zdravíme kolínský zájezd!“ hlásí Starosta a nakládá lyže do auta.

Je to příjemná výpomoc. Batohy jsou těžké, lyže neskladné a každé kilo je znát.

„Máte štěstí, přes noc napadlo asi 15 cm sněhu. Ale dávám mu tak dva dny,“ dodává Starosta.

Jak se brzo ukáže, Starosta byl naštěstí špatným prorokem.

Je tak hustá mlha, že Tolštejn není takřka vidět. Průzkumníci se ubytovali a odpoledne se vydali dolů na parkoviště pro zásoby jídla na celý týden. Káťa s Bárou je přivezly autem.

Starosta: „Zdravíme kolínský zájezd!“

Slon nakládá lyže

Džíp v akci

Slon sjíždí pod vlekem

Cesta vede z kopce, a tak přicházejí ke slovu pekáče. Naskládali se na ně malí, velcí i ve dvojicích a už frčí dolů, naráží na sebe, válejí se ve sněhu. Slon celé to hemžení chvíli pozoruje a pak říká:

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřím.“

Po sjezdu následuje cesta zpátky do kopce s nákladem na pekáčích. Nikdo si však nestěžuje, protože týden plný zimních radovánek, o kterých ještě před měsícem snil jen nenapravitelný optimista, byl teprve na začátku.

V noci na pondělí zase sněžilo a ráno se lyžaři vydávají na sjezdovku.

Sjezd z Jedlové na pekáči

Mezi nimi i Krtek, Miša, Bára a obě Lucky. Nad Jedlovou visí mlha, ale to lyžařům nijak nebrání v jízdě. Vršek sjezdovky však připomíná spíše jarní orbu. Rolba na svahu zanechala směr sněhu a hlíny, nic příjemného, takže se jezdilo až od střední části. Problémy jsou s Krtkem a Luckou Z., kteří se bojí zatáčet a raději každou chvíli mizí v lese, zatímco ostatním vstávají hrůzou vlasy na hlavě. Naopak Miša jezdí dobře a Bára, to už je téměř zkušená sjezdařka. Druhá Lucka také jezdí slušně, ale nezdá se, že by ji to moc bavilo. Další dny už odmítla lyžovat.

Lucka Z. má smůlu. Díky Kátě se pomalu zbavuje strachu a začíná zatáčet. Jenže na dojezdovém svahu najela do hlubokého sněhu, zapíchla lyži a hnula si s kolenem. Koleno nateklo a s lyžováním byl pro letošek konec.

V úterý přivítalo lyžaře na sjezdovce sluníčko. Byl krásný den, sníh na stromech se třpytil, prostě zima, jak má být. Krtek se ne a ne zbavit strachu. Hned pod Tolštejnem sjel z široké cesty a trefil se přímo do sloupu s transformátorem. V širém okolí samozřejmě jiný sloup nebyl. Kátě a Krtka chvíli přemlouvala a Šedá pak do něj musel strčit, aby se zase vůbec rozjel. Slon se rozhodl, že

Lyžaři na sjezdovce

takhle to dál nejde a vzal si Krtka na starost.

Málo platné, pedagog se nezapře. Během dopoledne se Krtek naučil zatáčet, takže přestal ohrožovat lesy kolem sjezdovky a mohl pak už jezdit pod dohledem ostatních.

Co všechno se může stát při jízdě na vleků? Představte si, že jedete na kotvě a najednou se přímo proti vám z kopce řítí lyžař. Přesně tohle se stalo Jeníkovi. Ten se v šoku snažil uhnout a dostal hůlkou.

„Ty nesmíš uhýbat,“ vyčítal mu pak Slon, protože to byl on, kdo sjížděl kus svahu pod vlekem. „Já se vyhnu sám.“

Navzdory Starostově předpovědi se sníh úspěšně drží i ve středu. Lyžaři opět hoblují sjezdovku, přidává se k nim i Bingo, kterého si bere na starost Slon. Bingo dá méně práce než Krtek a během dopoledne je také schopen samostatně jezdit.

Nelyžaři se vydávají na tradiční výstup na Jedlovou. Opět svítí sluníčko, ale fouká poměrně silný nepříjemný vítr. Výstup netrvá příliš dlouho a v poledne jsou nelyžaři na vrcholu a vyhlížejí lyžaře. Za chvíli přiváží Slon Binga. Miša však přijíždí sama, Kátě s Bárou ztratila cestou. Slon se vrací pro ně dolů. Zkracuje si opět cestu přímo pod vlekem, párkrát ovšem končí ve stráni mimo trasu.

Když se konečně všichni dopravili na vrchol, šli do zdejší restaurace na oběd. Pak se starší lyžaři vydali opět na svah a ostatní na pekáčích sjížděli dolů po cestě až na okraj sjezdovky, kde si počkali na lyžaře, aby viděli, jak jim to jezdí. Lyžaři už jsou tady a odměnou za sportovní výkon jim jsou sněhové koule.

„Tak to teda ne!“ prohlásil Aleš, shodil lyže, hůlky a rukavice a vrhl se do davu.

Scéna jak z amerického hokeje. K boji si vybral Sysla, od kterého dostal největší nadílku, ale to přecenil své síly,

Směr Jedlová

Bitka nelyžařů s lyžaři

protože vzápětí se ocitl vespod a už tam zůstal. Pak zkoušel ještě bojovat s Jaruškou, ale ta měla při sobě své bodyguardy, jako například Krtka, kteří Alešovi všemožně znepřijemňovali život. Nakonec lyžaři odjeli a pěší pokračovali na Křížovou horu.

Křížová hora se nachází přímo nad Jiřetínem. Vede na ni prudký kopec s křížovou cestou, která končí u kostela na vrcholu. Děti vidí kopec a už jedou na pekáčích dolů.

„Tys jim řekla, že tam jsou schoďdy?“ zeptal se Šed'a Sysla.

„Ne,“ odpověděl Sysel. „Neptali se mě.“

Dole potkali jeptišku z Kutné Hory, takže následoval odborný výklad o křížové cestě. Kupodivu děti dávaly pozor a celou dobu byly ticho. Ukázalo se, že jeptiška je učitelkou na církevní škole.

Nahore u kostela se Průzkumníci rozloučili a šli zpátky na Tolštejn.

I ve čtvrtek se ještě lyžovalo. Svítlo

sluníčko, bylo poměrně teplo, sníh byl měkký a lyže jezdily pomalu. Proto někteří jezdili po červené sjezdovce, která byla sice vydřenější, ale byla prudší a lyže tam aspoň trochu jely. Na modré sjezdovce se museli lyžaři v některých úsecích usilovně odrážet hůlkami, aby se nezastavili. Někteří zkoušejí v měkém sněhu různé otáčky a piruety. Slon ovšem při jízdě pozadu nesledoval dostatečně terén, najel na holou travu a rázem byl na zemi.

„Pozor na krtky,“ komentuje Šed'a situaci. „Jaro se blíží.“

Sjezdovky jsou čím dál tím méně sjízdné, ale Průzkumníci lyžují až do večera, protože tuší, že je to letos naposledy. Vlekař sice tvrdí, že budou ještě v pátek jezdit, ale není jasné na čem.

Co načalo sluníčko, to dorazil v noci na pátek déšť. Při pohledu z okna se zdá, že venku ještě nějaký sníh leží, ale je to jen iluze. Ve skutečnosti se jedná o mokrou břechku, ve kte-

ré se toho moc dělat nedá. Navíc je hustá mlha, chvílemi mrholí, takže to nikoho ven netáhne. Před původně uvažovanými soutěžemi na pekáčích tedy dostává přednost turnaj v piškvorkách.

Odpoledne se pak Průzkumníci vydávají opět na vrchol Jedlové, tentokrát na tradiční závěrečný zmrzlinový pohár. Zpátky se vrací za šera.

Sobota už je pouze ve znamení odjezdu. Počasí se příliš nezměnilo, i když vrstva mraků se trochu zvedla a sem tam probleskne i sluníčko. Je +5°C a sníh se pomalu ale jistě mění na potůčky. Odjezd tedy nemusí nikoho zase tolik mrzet. Domorodci říkají, že tento týden byl na sníh nejlepší z celé letošní zimy. Ale na druhou stranu, komu se chce do školy nebo do práce?

Přijíždí vlak, Průzkumníci nastupují a loučí se s Lužickými horami. Jak vlak sjíždí do nížiny, sníh rychle mizí a přibývá sluníčko. V Polabí už jaro pracuje na plné obrátky, teplota dosahuje +16°C a Průzkumníci si v Kolíně s lyžařskou výstrojí a v teplých bundách připadají trapně.

Zima je u konce, ať žije jaro.

Křížová cesta nad Jiřetínem

Kristýna a Bára sjíždějí ke Slovnanu

Kostel na Křížové hoře

CELOTÁBOROVÉ HRY (5)

10. Taraque

Tato hra se hrála dvakrát, poprvé ještě v Hryzelích roku 1981. Jednalo se o expedici za záhadou hory Taraque zjištěnou předchozí expedicí profesora Joachima Merlyna, který zde našel svou smrt. Ústřední postavou je duch náčelníka kmene Turpézů, který zadává táborníkům u kamenné mohyly úkoly a posléze jim předá ztracený Merlynův deník, který záhadu Taraque vysvětluje.

Na invazi roku 1981 stavěli vedoucí na stráni nad potokem proti hryzelskému tábořišti kamennou mohyly. Byla to

Přístřešek vždy sloužil jako evakuační prostor

náročná stavba. První mohyla jim do druhého dne spadla a museli začít znova. Druhá se už povedla a vydržela dalších pár let, než ji někdo pobořil. Průzkumníci ji však opět postavili, a tak mohyla stojí dál na svém místě, zatímco okolí se stále mění, protože mohyla stojí právě na hranici lesa vykáceného roku 1983, na jehož místě od té doby roste les nový. Je tedy možné, pokud se nenajde nějaký vandal, že jednou bude mohyla stát opět uprostřed lesa, jako tenkrát.

Hlas náčelníka byl natočen v kolínském divadle. Náčelník promlouval k táborníkům třikrát a jeho hlasu předcházelo bubnování tamtamů. V Hryzelích to byla docela rozcvička. Vedoucí, který obsluhoval magnetofon s nahrávkou, musel stát na lávce, kde magnetofon zapnul a čekal, až zvuk tamtamů přiláká pozornost táborníků. Ti pak šli za zvukem až k mohyle (chudák vedoucí s magnetofonem musel prchat do kopce), kde už hořel oheň zapálený druhým vedoucím a na mohyle byl znak kmene Turpézů, který představoval horu Taraque.

Bohužel počasí nebylo poslední týden tábora vůbec příznivé, vytrvalý déšť způsobil, že se celotáborová hra vůbec nedokončila.

V roce 1988 sáhli vedoucí poprvé po hře, která už se hrála. Od té doby uběhlo 7 let a ti, co hru znali, už v oddíle buď nebyli, nebo zde pracovali už jako vedoucí. Taraque tedy dostala

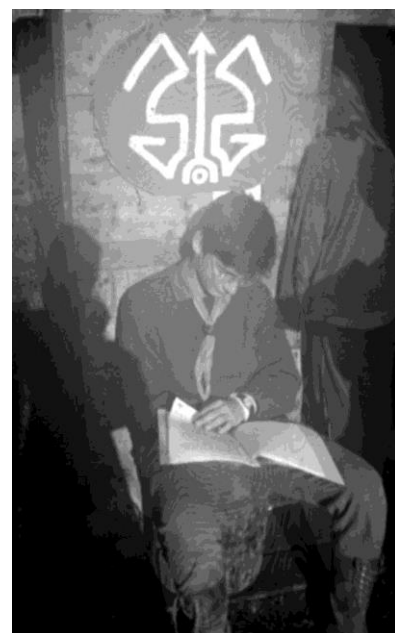
Mohyla 1981 a dnes

znovu šanci. Přírodním místem pro seance s duchem byla samozřejmě skála za potokem, pod kterou Šed'a postavil menší mohyly.

Při zkoušce hlasu náčelníka však vyvstal nečekaný problém. Díky hluku splavu na potoce nebyly tamtamy z magnetofonu pořádně slyšet. Nakonec tedy Šed'ovi, který obsluhoval magnetofon, nezbylo nic jiného, než si s sebou vzít odpadkový soudek (některého bratříčka známého Bonifáce) a mlátit do něj. To už stačilo. Naštěstí s tím vším

Vlajka hry 1988

Znak hry 1981 (Nouzov 1987)

Starosta testuje, jestli jsou v potoce pirani

nemusel Šéd'a nikam běhat, a ještě měl s sebou Andreu, která dávala k mohyle znak, a někoho třetího, kdo zapaloval oheň. Všechno se v klidu připravilo, a pak představení začalo. Šéd'a bušil do soudku, tábor byl probuzen, a když táborníci překročili potok, přešel Šéd'a plynule na playback, tedy nahrávku z magnetofonu a vše už probíhalo normálně.

Kříž, na který se znak zavěšoval, byl schován pod hromadou roští u krmelce, dokud jej tam jeden zvědavý táborník neobjevil. Znak samotný pak obvykle pašovala z tábora a do tábora Andrea pod košilí. Vždy když se znak objevil na mohyle, znamenalo to, že je zde i nová zpráva.

Jednou se nevedlo Šéd'ovi při přenášení zprávy k mohyle. Jako obvykle šel na latrínu, odkud by pak obloukem po stráni došel i s křížem k mohyle. Bylo to náročné, pod košilí měl znak a v kapse zprávu. Jenže zpráva byla na tvrdém papíře a jak Šéd'a šel, stále se posouvala až přímo u lávky k latrínám vyskočila z kapsy jako živá rovnou pod nohy Heleně a Lence, které šly zrovna z latríny. S Helenou nebyla žádná rozumná domluva možná. Okamžitě

zprávu popadla a upalovala do tábora. Co si v tu chvíli Šéd'a myslel, zde není publikovatelné.

Vedoucí v této hře představovali profesory a docenty přírodovědecké společnosti. To s sebou přinášelo různé vtípky. Jednou se například Pitras jakožto vědecká kapacita přes ryby (co jen se jich napytlačil) dohadoval se Starostou, jestli ve Vavříneckém potoku jsou pirani nebo ne. Starosta se snažil dokázat jejich neexistenci po svém. Splavil potok na nafouknuté duši firmy Good Year a protože plavbu absolvoval nezraněn, dalo se předpokládat, že pirani v tomto toku skutečně nejsou.

Pitras se ale nevzdal a lovil stále ryby v naději, že přece jen uloví to, co hledá. První slibný úlovek ale přinesl zklamání, byla to jen obyčejná bělice.

„Ryba jako ryba,“ prohlásil posléze Pitras, odložil ji do hrnce s vodou a těšil se zcela přizemně a nevědecky na to, až jich bude víc.

Jaké však bylo jeho překvapení, když po několika hodinách se místo bělice v hrnci vyskytovala dětská rybička z umělé hmoty. Pro Pitrase to byl šok, pro ostatní pak samozřejmě velká legrace.

Druhá mohyla narozdíl od té původní dlouho nevydržela. Tři roky na to šli okolo tábora vedoucí skautů a zeptali se Mariana, jestli by mohli použít skálu na poslední etapu Alvarzeze. Marian souhlasil, proč taky ne. Bohužel výsledkem snažení skautů byla naprosto rozebraná mohyla a povalený totem, který tam Starosta před pár dny pečlivě postavil. Zřejmě obojí skautům vadilo při chytání, a tak si upravili terén po svém. Starosta jim tenkrát nemohl přijít na jméno a nebyl sám.

Nevolnice Jaruška

Mohyla Taraque tedy zůstala jen jedna, ta první.

11. Nouzovské království

V roce 1990 se tábor proměnil na středověké království. Mártý se stal králem, ostatní vedoucí představovali šlechtice a z dětí byli poddaní. Tábor začal za úporných veder. Teploty ve stínu dosahovaly 35°C. Máček zkusil změřit teplotu na slunci. Rtuť na teploměru překročila 50°C. Dál už nebyla stupnice. Máček se obával, aby se teploměr neroztrhl a chtěl jej odnést do stínu. Jakmile jej však vzal do ruky, změkklý plast se ohnul, skleněná trubička se rtuť praskla a bylo po teploměru. V takovém počasí bere odpolední program obvykle za své a změni se ve válení u vody, koupání a různé mokré hry.

Nicméně středověký duch byl na táboře přítomen. A nejen díky kostýmům,

Rytířský souboj (Ještěrka a Lucka S.)

Královské trhy

kteří si každý přivezl. Díky novým politickým poměrům se středověk zvrtnul spíše v období přechodu od pozdního feudalismu k ranému kapitalismu. Všichni dostávali každý den mzdu pěkně v hotovosti a nejen že utráceli, ale učili se i podnikat. Například někteří za úplatu prali prádlo, myli hlavy, vyráběli upomínkové předměty, a podobně. Na všechny tyto živnosti jim samozřejmě nejdřív král milostivě udělil koncesii. Každý týden byly v neděli odpoledne pořádány trhy, kde si každý (samozřejmě s příslušným povolením) mohl otevřít stánek a vydělávat. Takže vlastně takový malý kapitalismus v praxi. Společenské změny po listopadu 1989 se tak velice rychle promítly do náplně tábora.

Oblíbené byly i dražby veteše. Vzhledem k tomu, že každý táborník měl svoji hotovost u sebe, veteš se místo cvičení hříšníků dražila. Pokud chtěl zapomětlivý táborník svoji věc zpátky, musel zaplatit, jinak mu ji vyfoukl někdo jiný. Byli i tací, kteří škodolibě přihazovali, protože věděli, že dotyčný se se svojí věcí nechce rozloučit. Když vyhnali cenu do značné výše, stáhli se a zapomnětlivec sáhl hluboko do svého měšce. Za hloupost se platí.

Snad nejkurióznějším případem dražby bylo dražení toaletního papíru. Našla se rulička toaletního papíru (poměrně velká), o kterou se nikdo nehlásil. Dražba byla zahájena vyvolávací cenou 3 dukáty. Neobyčejně velký zájem projevil Káťa, Andrea a Helča. Koza toho využil a neustálým přihazováním vehnal děvčata do slepé uličky, odkud nebylo návratu, protože bez toaletního papíru by byla vážně ohrožena jejich důstojnost. Nakonec získaly vytožený toaletní papír za závratných 150 dukátů. Tržní mechanismy slavily úspěch.

*Pokračování příště -
Ve znamení pantera, Námořníci*

*Nástup králových poddaných, král Mártý má ruku v sádře - úraz získaný při hře
Strážci rezervace*

JAK NEPOSTAVIT VOR

To takhle na jaře roku 1984 se kluci rozhodli, že se vypraví do Klavar a postaví tam na jednom ze slepých ramen Labe vor a budou na něm jezdit. Slovo dalo slovo a jednoho dne vyrazili. Počasí nebylo nic moc. Jaro se teprve rozkukávalo, takže byla dost zima. Šéd'a protentokrát nechal kameru doma, ale vzal si fotoaparát, takže díky němu teď můžeme sledovat fotoreportáž o tom, jak se stavěl vor.

Jak se staví vor? To ví přece každý. Z lesa se přinese vhodné dříví, oseká se, nařeže na správnou délku a spojí se dohromady.

Následuje slavnostní spuštění voru na vodní hladinu. Vor je pěkně těžký. Někteří již tuší komplikace. A ty se také dostavily. Vor se chová spíš jako ponorka. První jde do akce Kosa a tušení se proměňuje v jistotu.

Vor je trvale pod vodou a navíc má tendenci svého pasažéra co nejrychleji vyklopit. Kosovi jde na pomoc Fanas. Domnívají se, že když vor více zatíží, nebude se tolik překlápět.

Výsledkem je, že se koupají oba. Vor jednoznačně vítězí. Jediný, kdo má ještě šanci jej zkrotit, je lehká váha Dodo.

Dodo je sice po kolena ve vodě, ale rovnováhu udrží, i když za cenu velkého fyzického i psychického vypětí. Ovšem i on má namále. Ostatní už dávno přešla chuť. Co s vorem? Necháme ho tady, ať se nachytá také někdo jiný.

INFORMAČNÍ SERVIS

Výpravy:

31. března
21. dubna
28. dubna

12. května

26. května - 4. ročník Trístovky

10. června

24. června

Tábor:

7. - 28. července

21. července - návštěvní den

KRÁTCE

Nový rok

Téměř nepozorovaně jsme se přehouppli do 21. století. Píše se rok 2001 a všechno funguje stejně jako loni. I Nouzovský Žurnál je tu ve stejnou dobu a v téměř stejné úpravě ale s jednou zásadní změnou. Došlo ke sloučení rubrik Informační servis a Bavíme se na náš účet na jednu společnou stránku a to na poslední. Ne snad, že by humoru

ubývalo, ale díky většímu množství obrázků dostává více reportáží samostatnou stránku.

Další změna je technického rázu. Už jste si zvykli, že v Nouzovském Žurnálu nacházíte obrázky z videokamery. S jejich kvalitou to však nebyla žádná sláva. V tomto čísle najdete obrázky pocházející z nové digitální videokamery, jejichž kvalita snad uspokojí i náročnějšího čtenáře.

Výročí

Rok 2001 je pro Průzkumník významný zejména tím, že uběhlo již 30 let od jeho založení. Jak ten čas letí. Není to přece tak dávno, co se slavilo 25 let.

Stejně jako před pěti lety, tak i letos proběhne v létě na tábořišti vzpomínkové setkání s bývalými členy oddílu. A letošní tábor bude už 31. v pořadí.

BAVÍME SE NA NÁŠ ÚČET

Lucie: Tome, ty máš barvu ve vlasech?
Tom: Prosím tě, ty máš barvu ve vočích!

Koule pro nešťastné ženichy se objevila u Stopařů.

Blondák: Zkrátka, kdo se bude ženit, vezme si kouli od Stopařů.

Káťa se shání po noži.

Káťa: Slone, jsi správný muž?

Slon: Já jsem učitel. Každý správný učitel má nůžky.

Aleš zápasí s Jaruškou za asistence Krtka a Lucky

Aleš se vrhá na Sysla, ale Sysel má jasně navrch

Nouzovský Žurnál, ročník XV, číslo 1 vyšlo 23. března 2001 v Kolíně - uzávěrka 18. března 2001

foto: Šed'a, Blondák, archiv Průzkumník

číslo 2 vyjde 15. června 2001

Internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

E-mail: info@pruzkumnik.cz